

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 559

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 30 iulie 2002

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
LEGI ȘI DECRETE				
464.		substanțe psihotrope și precursori, a terorismului și a altor infracțiuni grave, semnat la Praga la 13 noiembrie 2001	8	
	2	★		
Acord între România și Regatul Spaniei pentru reglementarea și organizarea circulației forței de muncă între cele două state	2-4	470.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 16/2002 privind contractele de parteneriat public-privat	8-10
637.		643.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 16/2002 privind contractele de parteneriat public-privat	10
— Decret pentru promulgarea Legii privind ratificarea Acordului dintre România și Regatul Spaniei pentru reglementarea și organizarea circulației forței de muncă între cele două state, semnat la Madrid la 23 ianuarie 2002	4	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
★		Decizia nr. 159 din 30 mai 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, aprobată și modificată prin Legea nr. 506/2001		10-12
465.		Decizia nr. 167 din 6 iunie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală..		13-14
Acord între România și Republica Cehă privind cooperarea în combaterea criminalității organizate, a traficului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori, a terorismului și a altor infracțiuni grave	5	Decizia nr. 169 din 11 mai 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 292 din Codul de procedură civilă și ale art. 25 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată		14-16
638.				
— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre România și Republica Cehă privind cooperarea în combaterea criminalității organizate, a traficului ilicit de stupefiante,	5-8			

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind ratificarea Acordului dintre România și Regatul Spaniei pentru reglementarea și organizarea circulației forței de muncă între cele două state, semnat la Madrid la 23 ianuarie 2002****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul dintre România și Regatul Spaniei pentru reglementarea și organizarea circulației forței de muncă între cele două state, semnat la Madrid la 23 ianuarie 2002.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 6 iunie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 24 iunie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 9 iulie 2002.
Nr. 464.

A C O R D**între România și Regatul Spaniei pentru reglementarea și organizarea circulației forței de muncă între cele două state**

România și Regatul Spaniei, denumite în continuare *părți contractante*, dorind să reglementeze în mod coordonat și coerent circulația forței de muncă între cele două state, animate de obiectivul ca lucrătorii, cetățeni ai unei părți contractante, care ajung pe teritoriul celeilalte părți contractante, să se bucure în mod efectiv de drepturile recunoscute de acordurile internaționale la care sunt parte, convinse că migrația forței de muncă constituie o sursă de bogăție pentru popoarele lor și poate contribui la dezvoltarea economică și socială, încurajând diversitatea culturală și transferul tehnologic, convinse de necesitatea respectării drepturilor, obligațiilor și garanțiilor prevăzute de legislațiile lor naționale și de acordurile internaționale la care sunt parte, în scopul aprofundării cadrului general al cooperării și prieteniei dintre cele două părți contractante, al prevenirii migrației clandestine și exploatarei lucrătorilor pe piața muncii și în contextul intereselor europene comune, al politicilor externe și de migrație ale ambelor state și angajându-se să controleze fluxurile de circulație a forței de muncă, au convenit următoarele:

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

ARTICOLUL 1

În scopul aplicării prezentului acord autoritățile competente, corespunzător atribuțiilor acestora, vor fi:

— Pentru România: Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul de Interne și Ministerul Muncii și Solidarității Sociale;

— Pentru Regatul Spaniei: Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul de Interne și Ministerul Muncii și Afacerilor Sociale.

ARTICOLUL 2

1. Prezentul acord se aplică următoarelor categorii de lucrători migranți, cetățeni ai unei părți contractante, autorizați să desfășoare o activitate remunerată pe teritoriul celeilalte părți contractante:

a) lucrători permanenți, pentru o perioadă inițială de cel puțin un an și al căror număr va fi stabilit conform ofertelor de locuri de muncă disponibile;

b) lucrători sezonieri, pentru o perioadă de cel mult 9 luni pe an și al căror număr va fi stabilit conform ofertelor de locuri de muncă disponibile;

c) stagiați, cu vârsta cuprinsă între 18 și 35 de ani, care doresc să își perfecționeze pregătirea profesională și lingvistică, pentru o perioadă de 12 luni, cu posibilitatea prelungirii acesteia cu cel mult 6 luni. Numărul stagiatorilor nu poate depăși 50 de persoane pe an.

2. Societățile care își desfășoară activitatea pe teritoriul uneia dintre părțile contractante și care încheie contracte de prestări de servicii pentru societăți care își desfășoară activitatea pe teritoriul celeilalte părți contractante își pot trimite propriii lucrători pentru realizarea obiectivelor prezentului acord, dacă lucrătorii menționați sunt autorizați în acest sens de către autoritățile statului în care urmează să se presteze serviciile.

CAPITOLUL II

Gestionarea ofertelor de locuri de muncă

ARTICOLUL 3

1. Autoritățile competente ale statului primitor, prin intermediul ambasadei sale din statul de origine, vor comunica autorităților competente ale acestuia solicitările pentru fiecare dintre categoriile de lucrători migranți menționate la art. 2 paragraful 1, ținându-se seama de ofertele existente de locuri de muncă. Autoritățile competente ale statului de origine vor comunica autorităților competente ale statului primitor, prin intermediul ambasadei menționate anterior, posibilitățile de satisfacere a respectivei cereri de forță de muncă.

2. Ofertele de locuri de muncă trebuie să precizeze cel puțin:

- a) sectorul economic și zona geografică unde se va desfășura activitatea;
- b) numărul lucrătorilor care vor fi angajați;
- c) data limită pentru selecționarea acestora;
- d) durata contractului de muncă;
- e) informații generale despre condițiile de muncă, salariizare, cazare și plata în natură;
- f) datele la care lucrătorii selecționați vor trebui să ajungă la locul de muncă în statul primitor;
- g) informații referitoare la plata cheltuielilor de călătorie între cele două state.

3. Autoritățile competente ale statului de origine vor informa autoritățile competente ale statului primitor despre ofertele de locuri de muncă primite direct de la angajatorii cu sediul pe teritoriul acestuia.

ARTICOLUL 4

Selecția și angajarea lucrătorilor migranți se vor efectua conform următoarelor reguli:

1. preselecția profesională a candidaților se va efectua de către o comisie de selecție româno-spaniolă în statul de origine a acestora. Candidații preselecționați din punct de vedere profesional vor efectua un control medical în statul de origine, înaintea selecției, conform cerințelor și legislației statului primitor.

Comisia de selecție româno-spaniolă va fi alcătuită din reprezentanți ai autorităților competente ale ambelor părți contractante; pot participa angajatorul sau reprezentanții săi. Scopurile comisiei de selecție româno-spaniole vor include selecția celor mai bine calificați lucrători migranți pentru ofertele de locuri de muncă existente, precum și servicii de asistență și consiliere a lucrătorilor de-a lungul procesului;

2. lucrătorii selecționați vor semna un contract individual de muncă și astfel vor primi documentele de călătorie, după ce acestea au fost solicitate. O copie de pe contractul individual de muncă va fi pusă la dispoziție autorităților statului de origine. Contractul individual de muncă va putea fi înlocuit cu un document similar, în funcție de caracteristicile sectorului de activitate, care va fi stabilit de către Comitetul mixt de coordonare prevăzut la art. 15;

3. în cadrul prezentului acord solicitările de vize de intrare sau de ședere vor fi tratate în regim de urgență de către biroul consular competent. Pe viza imprimată în pașaport se vor menționa tipul, scopul și durata șederii în statul primitor. Când durata șederii este egală sau mai mică de 6 luni, viza poate fi utilizată ca document pentru respectiva ședere, conform legislației în domeniu în vigoare în statul primitor.

ARTICOLUL 5

1. Autoritățile competente ale statului de origine vor acorda toate facilitățile necesare pentru realizarea acțiunii de selecție a lucrătorilor migranți.

2. Înainte de începerea călătoriei lucrătorii migranți vor primi informațiile necesare despre modul în care vor ajunge la locul de muncă, precum și toate informațiile referitoare la condițiile de ședere, muncă, cazare și salariizare.

3. Autoritățile competente ale statului primitor vor elibera lucrătorilor migranți permisele de ședere și de muncă corespunzătoare, conform legislației sale.

CAPITOLUL III

Condiții de muncă și drepturi sociale pentru lucrătorii migranți

ARTICOLUL 6

1. Lucrătorii migranți se vor bucura de drepturile și de beneficiile prevăzute pentru ei în legislația statului primitor.

2. Lucrătorii la care se referă art. 2 paragraful 2 se vor supune legislației aplicabile contractului individual de muncă, fără a aduce atingere condițiilor garantate acestor lucrători de legislația statului primitor.

ARTICOLUL 7

1. Salariizarea lucrătorilor migranți, precum și condițiile de muncă și prestațiile sociale vor fi prevăzute în contractul individual de muncă, în conformitate cu prevederile contractelor colective sau, în lipsa acestora, cu legislația în vigoare pentru lucrătorii, cetățeni ai statului primitor, care au aceeași profesie și calificare.

2. Salariizarea lucrătorilor migranți va fi supusă impozitării conform Convenției dintre Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Regatului Spaniei pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe avere, semnată la Madrid la 24 mai 1979.

ARTICOLUL 8

Lucrătorii migranți se vor supune legislației de securitate socială a statului primitor și vor fi îndreptățiți la prestațiile de securitate socială prevăzute în această legislație, cu excepția cazurilor în care acordurile internaționale la care statele sunt parte nu prevăd altfel.

ARTICOLUL 9

Litigiile care pot surveni între patroni și lucrătorii migranți se vor soluționa în conformitate cu dispozițiile legislației în vigoare a statului primitor.

CAPITOLUL IV

Întoarcerea lucrătorilor migranți

ARTICOLUL 10

1. Părțile contractante se angajează să adopte în mod coordonat măsuri de aplicare a programelor de sprijin în vederea întoarcerii voluntare a lucrătorilor migranți, cetățeni ai oricărei părți contractante, în țara lor de origine.

În acest scop se vor adopta măsuri de promovare a reintegrării lucrătorului migrant în statul său de origine, ținându-se seama de faptul că valoarea adăugată prin experiența dobândită de acesta ca lucrător migrant constituie un factor de dezvoltare economică, socială și tehnologică.

2. Dispozițiile paragrafului anterior nu aduc atingere obligației fiecărei părți contractante de readmisie, la solicitarea celeilalte părți contractante, a oricărei persoane care nu îndeplinește sau a încetat să îndeplinească condițiile de intrare ori de ședere aplicabile pe teritoriul acesteia, cu condiția să se dovedească că persoana este un cetățean al părții contractante respective.

CAPITOLUL V

Dispoziții speciale privind lucrătorii sezonieri

ARTICOLUL 11

1. O dată cu încheierea contractului individual de muncă lucrătorii sezonieri vor semna și un angajament de reîntoarcere în statul lor de origine la momentul expirării duratei de ședere legală și de a se prezenta în statul lor, la biroul consular al statului primitor, cu pașaportul pe care s-a aplicat ultima viză de intrare, în termen de maximum o lună de la reîntoarcerea lor.

2. Neîndeplinirea acestui angajament va face imposibilă obținerea unei angajări ulterioare în statul primitor și va fi luată în considerare la adoptarea unei decizii referitoare la eventualele solicitări de permise de muncă sau de ședere adresate autorităților statului primitor.

CAPITOLUL VI

Dispoziții de aplicare și coordonare a prezentului acord

ARTICOLUL 12

1. Ministerul Muncii și Solidarității Sociale din România și Ministerul de Interne din Regatul Spaniei, prin Delegația Guvernului pentru Străini și Imigrări, vor conveni în comun modalitățile de aplicare a acordului, vor coopera direct și se vor consulta, dacă este necesar, pentru aplicarea acestuia.

2. Părțile contractante vor comunica pe canale diplomatice, înainte de intrarea în vigoare a prezentului acord, care sunt autoritățile competente investite cu gestionarea procedurilor prevăzute de acesta.

3. În cazul apariției unor dificultăți în aplicarea prezentului acord, vor avea loc consultări pe canale diplomatice.

ARTICOLUL 13

Autoritățile române și spaniole se angajează să aprofundeze cooperarea bilaterală în vederea controlului circulației persoanelor. Această cooperare va include și o mai bună coordonare în lupta împotriva imigrației ilegale, a falsificării documentelor și, în special, împotriva traficului ilicit cu ființe umane.

ARTICOLUL 14

Părțile contractante vor organiza și vor pune în aplicare campanii de informare în scopul prevenirii riscurilor și consecințelor asociate imigrației ilegale și folosirii de acte false

Pentru România,
Marian Sârbu,

ministrul muncii și solidarității sociale

sau falsificate, precum și al descurajării rețelelor de trafic cu ființe umane.

ARTICOLUL 15

1. Se constituie un comitet mixt de coordonare responsabil pentru:

a) urmărirea aplicării prezentului acord și stabilirea măsurilor necesare în acest sens;

b) propunerea revizuirii prezentului acord dacă este cazul;

c) difuzarea informației necesare privind conținutul acordului în ambele state;

d) soluționarea dificultăților care ar putea interveni în aplicarea acordului.

2. Comitetul mixt de coordonare se va întruni cel puțin o dată pe an, alternativ, în România și în Regatul Spaniei, în condițiile și la datele convenite de comun acord. Desemnarea membrilor săi se va face de către autoritățile competente ale fiecărei părți contractante.

ARTICOLUL 16

1. Părțile contractante își comunică reciproc printr-o notificare scrisă îndeplinirea tuturor procedurilor legale interne, necesare pentru intrarea în vigoare a acordului. Prezentul acord va intra în vigoare în termen de 30 de zile de la efectuarea ultimei notificări.

2. Prezentul acord se încheie pe o perioadă nedeterminată.

3. Fiecare parte contractantă poate să suspende total sau parțial aplicarea prezentului acord pentru o anumită perioadă, din motive legate de securitatea statului, ordinea publică sau sănătatea publică. Adoptarea sau revocarea unei astfel de decizii va fi notificată pe canale diplomatice celeilalte părți contractante. Suspendarea aplicării prezentului acord va intra în vigoare de la data notificării transmise celeilalte părți contractante.

4. Fiecare parte contractantă poate să denunțe prezentul acord printr-o notificare scrisă, adresată celeilalte părți contractante, prin canale diplomatice. În acest caz prezentul acord își încetează valabilitatea în termen de 90 de zile de la transmiterea notificării.

5. Suspendarea totală sau parțială ori denunțarea prezentului acord nu va afecta lucrătorii migranți care beneficiază deja de prevederile acestuia.

Semnat la Madrid la 23 ianuarie 2002, în două exemplare originale, fiecare în limbile română, spaniolă și engleză, toate textele fiind egal autentice.

Pentru Regatul Spaniei,
Mariano Rajoy Brey,

prim-vicepreședinte al Guvernului și ministru de interne

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T**

pentru promulgarea Legii privind ratificarea Acordului dintre România și Regatul Spaniei pentru reglementarea și organizarea circulației forței de muncă între cele două state, semnat la Madrid la 23 ianuarie 2002

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind ratificarea Acordului dintre România și Regatul Spaniei pentru reglementarea și organizarea circulației forței de muncă între

cele două state, semnat la Madrid la 23 ianuarie 2002, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 8 iulie 2002.
Nr. 637.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru ratificarea Acordului dintre România și Republica Cehă privind cooperarea în combaterea criminalității organizate, a traficului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori, a terorismului și a altor infracțiuni grave, semnat la Praga la 13 noiembrie 2001

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul dintre România și Republica Cehă privind cooperarea în combaterea criminalității organizate, a traficului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori, a terorismului și a altor infracțiuni grave, semnat la Praga la 13 noiembrie 2001.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 6 iunie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 24 iunie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 9 iulie 2002.
Nr. 465.

A C O R D

între România și Republica Cehă privind cooperarea în combaterea criminalității organizate, a traficului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori, a terorismului și a altor infracțiuni grave

România și Republica Cehă, denumite în continuare *părți contractante*, acționând în conformitate cu principiile stabilite în Tratatul privind relațiile de prietenie și cooperare dintre România și Republica Cehă, semnat la București la 22 iunie 1994, conștiente de necesitatea protejării vieții, proprietății și a drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor lor, îngrijorate de creșterea amenințării reprezentate de criminalitatea organizată internațională la adresa societății, urmărind să-și unească eforturile pentru prevenirea și combaterea actelor teroriste, recunoscând avantajele cooperării internaționale ca factor de maximă importanță pentru prevenirea și combaterea eficace a criminalității transnaționale, având în vedere angajamentele internaționale asumate de ele și referindu-se în special la Convenția unică privind stupefiantele (New York, 31 martie 1961), cu modificările introduse prin Protocolul privind amendamentele la Convenția unică privind stupefiantele (Geneva, 25 martie 1972), Convenția privind substanțele psihotrope (Viena, 21 februarie 1971) și Convenția Națiunilor Unite împotriva traficului ilicit cu stupefiante și substanțe psihotrope (Viena, 20 decembrie 1988), Convenția privind spălarea, căutarea, capturarea și confiscarea produselor rezultate din infracțiuni (Strasbourg, 8 noiembrie 1990), Convenția europeană privind reprimarea terorismului (Strasbourg, 27 ianuarie 1977), la Planul Global de Acțiune (New York, 23 februarie 1990) și la Rezoluțiile adoptate de cel de-al IX-lea Congres al Națiunilor Unite privind prevenirea criminalității și tratamentul infractorilor (Cairo, 29 aprilie—8 mai 1995), au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

(1) În baza prezentului acord și în conformitate cu legislațiile lor naționale, părțile contractante vor coopera și își vor acorda ajutor reciproc pentru prevenirea, descoperirea și cercetarea infracțiunilor cu caracter internațional și, îndeosebi, a următoarelor:

a) fapte din domeniul criminalității organizate internaționale;

b) cultivarea, producerea, achiziționarea, posesia, distribuirea, importul, exportul și tranzitul ilegale cu stupefiante, substanțe psihotrope și precursori ai acestora, precum și traficul ilegal cu acestea;

c) acte de terorism și extremism internaționale;

d) infracțiuni îndreptate împotriva vieții, sănătății și libertății persoanelor, a demnității umane și împotriva proprietății;

e) producerea, achiziționarea, posesia, importul, exportul, tranzitul și traficul ilegale cu arme, muniții, explozivi, substanțe toxice, chimice, biologice, bacteriologice, radioactive și materiale nucleare, cu bunuri și tehnologii de importanță strategică, precum și cu tehnologie militară;

f) infracțiuni care au ca obiect metale și pietre prețioase, precum și obiecte cu valoare istorică, culturală și artistică;

g) falsificarea sau contrafacerea banilor, titlurilor de valoare și a altor mijloace de plată fără numerar, a timbrelor, documentelor oficiale și a altor documente importante,

precum și distribuirea și utilizarea unor astfel de articole falsificate sau contrafăcute;

h) operațiuni comerciale, financiare și bancare ilegale și infracțiunile asociate acestora;

i) spălarea banilor, precum și actele de conversie, transfer, tănuire sau mascare a produselor rezultate din infracțiuni;

j) trafic cu ființe umane, exploatarea copiilor și proxenetismul;

k) trafic ilegal cu organe și țesuturi umane;

l) migrație ilegală și rezidența ilegală a persoanelor;

m) jocuri de noroc ilegale și manopere frauduloase folosite în jocurile de noroc legale;

n) furturi de autoturisme și orice alte mijloace de a dispune ilegal de vehicule cu motor;

o) infracțiuni în legătură cu aplicațiile pentru calculatoare și rețele de calculatoare sau comise prin utilizarea unor asemenea echipamente;

p) infracțiuni îndreptate împotriva proprietății intelectuale;

q) corupție;

r) infracțiuni privind mediul ambiant.

(2) În conformitate cu legislațiile lor naționale, părțile contractante vor coopera și în domeniul combaterii tulburării ordinii publice.

ARTICOLUL 2

(1) Părțile contractante își vor comunica reciproc, prin canale diplomatice, care sunt autoritățile competente pentru aplicarea prezentului acord, denumite în continuare *autorități competente*.

(2) Această comunicare va fi făcută în decurs de 30 (treizeci) de zile de la data la care prezentul acord va intra în vigoare și va indica domeniul de competență al fiecărei autorități competente, denumirile complete și adresele acestora, punctele oficiale de contact, numerele de telefon, fax și adresele de e-mail, precum și orice alte detalii relevante.

(3) Autoritățile competente se vor informa reciproc imediat, în cazul oricărei schimbări survenite în privința datelor comunicate conform paragrafului (2).

(4) Pentru scopurile prezentului acord, autoritățile competente vor coopera în mod direct, în conformitate cu legislația națională aplicabilă și potrivit prerogativelor și competențelor lor.

(5) În scopul aplicării prezentului acord, autoritățile competente pot încheia protocoale de cooperare tehnică, dacă acest lucru este necesar pentru realizarea obiectivelor acordului.

ARTICOLUL 3

Autoritățile competente vor coopera, în conformitate cu legislațiile lor naționale, în domeniile definite la art. 1, în special prin:

a) schimbul reciproc de informații privind: persoanele suspectate de a fi implicate în comiterea infracțiunilor; organizarea bandelor criminale; atitudinea tipică a infractorilor individuali și a bandelor criminale; datele în legătură cu momentul, locul și metodele de comitere a infracțiunilor; obiectivele atacate; rutele și locurile de tănuire, originea și destinația lucrurilor a căror posesie este ilegală; împrejurări specifice; informații privind legile încălcate și măsurile luate pentru prevenirea și evitarea unor astfel de infracțiuni;

b) schimbul de informații cu privire la actele de terorism planuite, în special la cele îndreptate împotriva intereselor părților contractante, și cu privire la grupurile teroriste ai căror membri plănuiesc, comit sau au comis astfel de infracțiuni;

c) cooperarea în căutarea persoanelor suspectate de a fi comis infracțiuni sau a persoanelor care se sustrag responsabilității penale sau executării pedepselor;

d) cooperarea în căutarea persoanelor dispărute, inclusiv activitățile pentru identificarea persoanelor sau a rămășițelor unor persoane neidentificate;

e) cooperarea în vederea realizării măsurilor care decurg din programe de protecție a martorilor, schimbul de informații și de experiență în aceste chestiuni;

f) cooperarea în domeniul căutării lucrurilor furate și a altor obiecte implicate în activități penale, inclusiv a vehiculelor cu motor;

g) luarea altor măsuri polițienești necesare, la cererea autorității competente a celeilalte părți contractante;

h) sincronizarea acțiunilor de cooperare care implică punerea la dispoziție de personal, asistență tehnică și organizatorică pentru descoperirea și cercetarea infracțiunilor, inclusiv prin constituirea unor grupuri de lucru comune care să coordoneze activitatea;

i) organizarea unor reuniuni de lucru, ori de câte ori acest lucru este necesar pentru pregătirea și coordonarea măsurilor conjugate;

j) schimbul de informații privind rezultatele cercetărilor criminalistice și criminologice, tehnicile utilizate pentru descoperirea și cercetarea infracțiunilor, structurile organizatorice ale unităților lor competente, sistemele și principiile aplicate pentru formarea, pregătirea profesională și promovarea specialiștilor, privind metodele de lucru și echipamentul folosit;

k) punerea reciprocă la dispoziție a informațiilor privind obiectele utilizate pentru comiterea infracțiunilor sau produse care rezultă din fapte cu caracter penal, precum și furnizarea de mostre ale unor asemenea obiecte, la cererea autorității competente a celeilalte părți contractante;

l) schimbul de informații privind gestionarea sistemelor de evidență a cărților de identitate, a documentelor de călătorie și a documentelor de stare civilă;

m) schimbul de informații privind organizarea și modul de aplicare a managementului frontierei și măsurile de control asociate acestuia;

n) organizarea schimburilor reciproce de specialiști în scopul îmbunătățirii pregătirii de specialitate a acestora și a cunoașterii reciproce a mijloacelor și metodelor de combatere a criminalității;

o) schimbul reciproc de texte ale legislației și ale altor reglementări relevante, de studii, analize și literatură de specialitate;

p) schimbul de experiență privind asigurarea controlului utilizării legale a stupefiantelor, substanțelor psihotrope și a precursorilor acestora, avându-se în vedere, în special, posibilele abuzuri.

ARTICOLUL 4

Cooperarea prevăzută la art. 3 se va desfășura, după caz, fie în baza programelor care urmează să fie convenite, pentru perioade determinate, de autoritățile competente, prin protocoalele menționate la art. 2 paragraful (5), fie la cererea unei autorități competente. Aceste autorități pot acționa și unilateral, din proprie inițiativă, dacă se consideră că o astfel de acțiune corespunde scopurilor prezentului acord, este convenabilă și în interesul autorității competente beneficiare a celeilalte părți contractante care însă trebuie să fie informată oportun despre o asemenea inițiativă.

ARTICOLUL 5

(1) Solicitarea menționată la art. 4 va fi transmisă în scris autorității competente a părții contractante solicitate, prin intermediul punctului de contact notificat oficial. Cererea scrisă poate fi trimisă prin poștă, fax, sistemul de comunicații al Interpol sau în orice alt mod convenit de autoritățile competente.

(2) În situațiile de urgență o asemenea solicitare poate fi transmisă verbal, cu condiția confirmării ulterioare, în scris, care va fi trimisă în maximum 24 de ore.

(3) Autoritățile competente solicitate vor îndeplini o astfel de cerere fără întârziere. Pot fi solicitate informații suplimentare, dacă se consideră că acestea sunt necesare pentru îndeplinirea cererii.

ARTICOLUL 6

(1) Fiecare autoritate competentă poate refuza, în întregime sau parțial, o cerere de asistență, de cooperare sau de informații, dacă consideră că prin îndeplinirea acesteia ar putea amenința suveranitatea, securitatea sau orice alt interes important al părții contractante solicitate, ori dacă îndeplinirea cererii respective este în contradicție cu legislația sa națională sau cu angajamentele decurgând din acordurile internaționale cu respectiva parte contractantă.

(2) Autoritățile competente se vor informa reciproc în scris, fără întârziere, în caz de refuz al unei solicitări sau de îndeplinire parțială a acesteia, indicând motivele.

(3) Fiecare autoritate competentă poate stabili condiții cu privire la îndeplinirea unei cereri sau la modul de utilizare a rezultatelor obținute prin aceasta, condiții care vor fi obligatorii pentru autoritatea competentă a celeilalte părți contractante.

ARTICOLUL 7

Pentru aplicarea prezentului acord se va folosi limba engleză, dacă nu se convine altfel, pentru anumite cazuri concrete.

ARTICOLUL 8

În scopul protecției datelor personale denumite în acest articol *date*, care sunt schimbate reciproc în cadrul cooperării în baza prezentului acord, părțile contractante se angajează să respecte, prin intermediul autorităților lor competente, în conformitate cu legislația națională respectivă, următoarele reguli:

a) partea contractantă care le primește poate utiliza datele numai pentru scopul și în condițiile stabilite de partea contractantă care le furnizează;

b) la cererea părții contractante care furnizează datele, partea contractantă care le primește va da informații cu privire la modul de utilizare a datelor respective și la rezultatele obținute astfel;

c) datele pot fi trimise numai entităților competente în combaterea criminalității. Datele nu pot fi transmise altor entități decât cu acordul scris al părții contractante care le furnizează;

d) partea contractantă care furnizează datele are obligația de a se asigura că acestea sunt corecte și de a stabili dacă transmiterea acestora este necesară și corespunzătoare scopului. Dacă ulterior se constată că au fost transmise date incorecte sau care nu ar fi trebuit transmise, partea contractantă care le-a primit trebuie notificată imediat. Partea contractantă care a primit datele va corecta greșelile sau, în cazul în care datele nu ar fi trebuit transmise, le va distruge;

e) o persoană ale cărei date urmează să fie transmise sau au fost transmise poate, la cererea sa, să obțină informații despre datele transmise și scopul utilizării lor, dacă legislația națională a părții contractante solicitate permite acest lucru;

f) În momentul transmiterii datelor partea contractantă care le furnizează va notifica celeilalte părți contractante termenul pentru distrugerea lor, în conformitate cu legislația sa națională. Indiferent de acest termen datele privind persoana respectivă trebuie distruse cât mai curând posibil, după ce se constată că nu mai sunt necesare. Partea contractantă care le-a furnizat trebuie să fie informată despre distrugerea datelor transmise și despre motivele distrugerii. În cazul încetării valabilității prezentului acord, toate datele primite în baza lui trebuie să fie distruse cel mai târziu până la data la care încetează valabilitatea sa;

g) ambele părți contractante au obligația de a ține evidența transmiterii, primirii și distrugerii datelor;

h) ambele părți contractante au obligația de a proteja efectiv datele împotriva accesului neautorizat și a modificării sau publicării lor neautorizate.

ARTICOLUL 9

(1) Fiecare parte contractantă va asigura confidențialitatea informațiilor și echipamentului, inclusiv a cererilor menționate la art. 4, transmise de cealaltă parte contractantă în baza prezentului acord, dacă acestea sunt considerate confidențiale în conformitate cu legislația națională a părții contractante care le furnizează și sunt desemnate drept confidențiale.

(2) Prevederile art. 8 vor fi utilizate corespunzător în privința informațiilor, echipamentului și cererilor considerate confidențiale conform legislației naționale a părții contractante care le furnizează.

ARTICOLUL 10

Informațiile, echipamentul sau mostrele primite în baza prezentului acord nu pot fi transferate unui stat terț decât cu acordul prealabil scris al autorității competente a părții contractante care le furnizează.

ARTICOLUL 11

(1) Fiecare parte contractantă poate, în conformitate cu legislația aplicabilă, să numească o persoană de specialitate care să funcționeze în cadrul misiunii sale diplomatice pe teritoriul celeilalte părți contractante.

(2) Această persoană va acționa în calitate de ofițer de legătură, asigurând contactele și facilitând comunicarea, precum și alte forme de cooperare tehnică cu autoritățile competente ale celeilalte părți contractante.

ARTICOLUL 12

(1) Dacă nu se convine în prealabil în alt fel de către autoritățile competente:

a) costurile în legătură cu schimbul de informații și de texte de lege, reglementări, analize și literatură de specialitate relevante, prevăzute la art. 3, vor fi suportate de partea contractantă care le furnizează;

b) costurile în legătură cu activitățile de cooperare prevăzute la art. 3 lit. c), d), f), g) și h) vor fi suportate de partea contractantă care furnizează asistența pentru cealaltă parte contractantă în cadrul cooperării, cu excepția costurilor privind transportul internațional, acestea urmând să fie suportate de partea contractantă care solicită asistența;

c) costurile în legătură cu activitățile de cooperare prevăzute la art. 3 lit. e) vor fi suportate de partea contractantă care solicită asistența. Părțile contractante se angajează să respecte echilibrul mutual și reciprocitatea unei asemenea cooperări.

(2) Orice alte costuri în legătură cu activitățile de cooperare prevăzute la art. 3 vor fi suportate de părțile contractante pe bază de reciprocitate.

(3) Detaliile privind plata cheltuielilor aferente implementării prezentului acord vor fi convenite de autoritățile competente, potrivit cerințelor, prin protocoalele menționate la art. 2 alin. (5).

ARTICOLUL 13

Prezentul acord nu afectează drepturile și obligațiile părților contractante care decurg din alte acorduri internaționale bilaterale sau multilaterale la care oricare dintre ele este parte.

ARTICOLUL 14

(1) Prezentul acord este supus ratificării și va intra în vigoare după 30 de zile de la data schimbului instrumentelor de ratificare.

(2) Prezentul acord este încheiat pentru o perioadă nedeterminată și poate fi denunțat în orice moment de oricare dintre părțile contractante, printr-o notificare scrisă transmisă pe cale diplomatică celeilalte părți contractante. Denunțarea produce efecte după 6 luni de la data predării unei astfel de notificări celeilalte părți contractante.

(3) Părțile contractante pot conveni să modifice prezentul acord la propunerea oricăreia dintre ele. Astfel de

modificări vor intra în vigoare conform procedurii stipulate la alin. (1).

(4) Orice litigiu cu privire la interpretarea sau aplicarea prezentului acord va fi reglementat prin consultări între părțile contractante.

(5) La data intrării în vigoare a prezentului acord înțelegerea de colaborare dintre Ministerul de Interne din România

și Ministerul de Interne din Republica Cehă, semnată la Praga la 25 ianuarie 1994, își încetează valabilitatea.

Semnat la Praga la 13 noiembrie 2001, în două exemplare originale, fiecare în limbile română, cehă și engleză, toate textele fiind egal autentice. În cazul unor diferențe de interpretare, textul în limba engleză va prevala.

Pentru România,
Ioan Rus

Pentru Republica Cehă,
Stanislav Gross

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre România și Republica Cehă privind cooperarea în combaterea criminalității organizate, a traficului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori, a terorismului și a altor infracțiuni grave, semnat la Praga la 13 noiembrie 2001

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului dintre România și Republica Cehă privind cooperarea în combaterea criminalității organizate, a traficului ilicit de stupefiante, substanțe psihotrope și precursori, a terorismului și a altor infracțiuni grave, semnat la Praga la 13 noiembrie 2001, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 8 iulie 2002.
Nr. 638.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 16/2002 privind contractele de parteneriat public-privat

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 16 din 24 ianuarie 2002 privind contractele de parteneriat public-privat, adoptată în temeiul art. 1 pct. II.14 din Legea nr. 751/2001 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 2 februarie 2002, cu următoarele modificări și completări:

1. Literele a), b), e) și h) ale articolului 2 vor avea următorul cuprins:

„a) *bun public* și *bun privat* — bunurile aflate în proprietatea publică sau privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale și care alcătuiesc, conform legii, domeniul

public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale;

b) *proiect public-privat* — proiectul care se realizează în întregime sau în majoritate cu resurse financiare proprii ori atrase de către un investitor, pe baza unui model de parteneriat public-privat, în urma căruia va rezulta un bun public;

e) *contract de parteneriat public-privat* — actul juridic care statuează drepturile și obligațiile autorității publice și ale investitorului pentru întreaga perioadă de funcționare a parteneriatului public-privat, acoperind una sau mai multe din-

tre etapele de pregătire, finanțare, construcție sau exploatare a unui bun public, pe o durată de timp determinată, dar nu mai mare de 49 de ani;

.....
h) *autoritatea administrației publice locale* — organismul de decizie publică constituit și funcționând, după caz, la nivelul județului, municipiului, orașului sau comunei, responsabil pentru proiectele public-private de interes local.

Termenii «autoritate publică centrală» și «autoritate a administrației publice locale» se utilizează sub denumirea comună de *autoritate publică* și aceasta se interpretează potrivit competențelor și atribuțiilor legale aferente tipului bunului public.“

2. La articolul 2, după litera h) se introduce litera h¹) cu următorul cuprins:

„h¹) *document atașat scrisorii de intenție* — documentul depus de investitori împreună cu scrisoarea de intenție. Documentul atașat scrisorii de intenție cuprinde toate informațiile și documentele solicitate de autoritatea publică prin anunțul de intenție;“

3. Alineatul (2) al articolului 3 va avea următorul cuprins:

„(2) Pentru inițierea proiectului public-privat, autoritatea publică întocmește un studiu de fezabilitate.“

4. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Autoritatea publică este obligată să publice în Monitorul Oficial al României, Partea a VI-a, intenția de a iniția un proiect în condiții de parteneriat public-privat.“

5. Alineatele (1) și (2) ale articolului 5 vor avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) În termen de 60 de zile de la data publicării intenției de inițiere a unui proiect de parteneriat public-privat, autoritatea publică primește scrisori de intenție însoțite de documentul atașat scrisorii de intenție, din partea investitorilor interesați.

(2) În termen de 30 de zile de la expirarea termenului prevăzut la alin. (1), autoritatea publică va selecționa cele mai bune scrisori de intenție, exprimate în termeni tehnici, economici și financiari de către investitori.“

6. Alineatele (1), (3) și (4) ale articolului 6 vor avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) După încheierea selecției scrisorilor de intenție exprimate, autoritatea publică încheie cu fiecare dintre investitorii care îndeplinesc condițiile conținute în anunțul publicat, în conformitate cu prevederile art. 4, câte un acord de proiect, în termen de 15 zile.

.....
(3) Pentru negocierea condițiilor de realizare a proiectului de parteneriat public-privat, pe baza clauzelor acordului de proiect și a studiului de fezabilitate, autoritatea publică numește prin ordin sau decizie, după caz, una sau mai multe comisii de specialiști care să analizeze toate aspectele generale economico-financiare și juridice ale proiectului.

(4) Comisia numită conform alin. (3) va prezenta autorității publice rezultatele negocierii condițiilor de realizare a proiectului și propunerile de continuare a negocierii cu investitorii selecționați pe baza studiului de fezabilitate.“

7. Titlul capitolului III va avea următorul cuprins:

„*Contractul de parteneriat public-privat*“

8. Articolul 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Pe baza conținutului studiului de fezabilitate și a rezultatelor negocierilor purtate în conformitate cu prevederile art. 6, autoritatea publică va continua negocierile cu investitorii. În urma acestei negocieri, autoritatea publică emite o decizie cuprinzând lista investitorilor ierarhizați pe criteriul celei mai bune oferte în termeni tehnico-economici și financiari. Decizia se comunică în scris, simultan, tuturor investitorilor participanți la selecție.

(2) Împotriva deciziei menționate la alin. (1) orice investitor poate depune la autoritatea publică o contestație scrisă, în termen de 10 zile calendaristice de la data comunicării deciziei.

(3) Autoritatea publică este obligată să analizeze toate contestațiile depuse în termen și să transmită fiecărui contestatar un răspuns în scris în termen de 10 zile calendaristice de la data expirării termenului de depunere a contestațiilor.

(4) La finalizarea procedurii de depunere și rezolvare a contestațiilor, autoritatea publică intră în negocierea finală a unui contract de parteneriat public-privat cu investitorul cel mai bine clasat.

(5) În cazul în care negocierile cu primul clasat nu pot conduce la încheierea unui contract de parteneriat public-privat, autoritatea publică va începe negocierile, pe rând, cu următorii investitori selecționați, în ordinea înscrierii pe lista investitorilor selecționați, până la obținerea unui rezultat favorabil.

(6) Nefinalizarea unui contract de parteneriat public-privat cu nici unul dintre investitorii selecționați obligă autoritatea publică la reluarea întregii proceduri.

(7) În cazul în care părțile au decis continuarea proiectului, acestea vor proceda la pregătirea și negocierea termenilor și a clauzelor contractului de parteneriat public-privat.

(8) Acordul părților privind crearea unei companii de proiect sau stabilirea unei alte forme de asociere între părți se include în conținutul contractului în negociere.“

9. Articolul 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — În vederea elaborării și negocierii contractului de parteneriat public-privat, autoritatea publică numește, conform art. 6 alin. (3)—(5), o comisie de negociere.“

10. Articolul 10 va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — Contractul de parteneriat public-privat în formă negociată este supus aprobării autorităților publice, potrivit competențelor și atribuțiilor legale ale acestora.“

11. Alineatul (1) al articolului 11 va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) La finalizarea contractului de parteneriat public-privat, bunurile publice create în cadrul proiectului se transferă, cu titlu gratuit, autorității publice, în bună stare, exploatabile și libere de orice sarcină sau obligație.“

12. Alineatele (1)—(3) ale articolului 12 vor avea următorul cuprins:

„Art. 12. — (1) Delimitarea terenurilor, a culoarelor și a amplasamentelor necesare pentru realizarea proiectelor de parteneriat public-privat se realizează de către autoritatea publică, potrivit competențelor și atribuțiilor legale, în baza documentației de urbanism și amenajare a teritoriului, aprobată potrivit legii, a studiilor de fezabilitate și a proiectelor tehnice.

(2) Pentru proiectele de parteneriat public-privat, terenurile aflate în proprietatea privată a județului, municipiului, orașului sau comunei ori a persoanelor fizice sau juridice se expropriază potrivit Legii nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică și intră în proprietatea publică a statului sau a unității administrativ-teritoriale, după caz.

(3) Terenurile aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale pe care se execută proiecte de parteneriat public-privat, inclusiv cele destinate amplasării instalațiilor, clădirilor și dotărilor aferente, și terenurile expropriate potrivit prevederilor alin. (2) trec gratuit în administrarea companiei de proiect, prin hotărâre a Guvernului sau a autorității administrației publice locale, după caz.“

13. Articolul 14 va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe autoritatea publică centrală va elabora norme metodologice cu privire la tipurile

de proiecte de parteneriat public-privat, modalitatea de definire a proiectelor, forma și conținutul studiilor de fezabilitate și fezabilitate, stabilirea criteriilor de analiză a eligibilității investitorilor, metodologia de calcul al costurilor de proiect și al costului comparativ de referință, forma și conținutul acordului și ale contractului de proiect, precum și

definirea matricei de repartitie a riscurilor de proiect, care vor fi aprobate prin hotărâri ale Guvernului.“

Art. II. — Ordonanța Guvernului nr. 16/2002 privind contractele de parteneriat public-privat, modificată și completată prin prezenta lege, va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 24 iunie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 24 iunie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 9 iulie 2002.
Nr. 470.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței Guvernului nr. 16/2002 privind contractele
de parteneriat public-privat**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 16/2002 privind contractele de parteneriat public-privat și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 8 iulie 2002.
Nr. 643.

D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 159
din 30 mai 2002

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) și (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor
împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele
Ministerului Finanțelor Publice, aprobată și modificată prin Legea nr. 506/2001**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, aprobată și modificată prin Legea nr. 506/2001, excepție ridicată de Societatea Comercială „Arkass Impex” — S.R.L. din Reghin în Dosarul nr. 1.388/2001 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde Ministerul Finanțelor Publice prin consilier juridic Nicoleta Neguț, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Finanțelor Publice solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca nefondată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate nu contravin, așa cum susține autorul excepției, textului constituțional invocat și nici dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 prevede două grade jurisdicționale de soluționare a contestațiilor, necontravenindu-se prin aceasta, în nici un fel, dispozițiilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 ianuarie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 1.388/2001, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, aprobată și modificată prin Legea nr. 506/2001**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Arkass Impex” — S.R.L. din Reghin într-o cauză având ca obiect judecarea acțiunii de anulare a Deciziei nr. 1.817/2001 emise de Ministerul Finanțelor Publice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale menționate sunt contrare dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (2) și ale art. 20 alin. (2) din Constituția României, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece „nu asigură un termen rezonabil pentru judecarea cauzelor și, ca atare, pot avea consecințe irevocabile pentru existența unei societăți comerciale”, permițând continuarea executării silite a obligațiilor de plată pe durata soluționării căilor de atac împotriva actelor administrative prin care au fost stabilite aceste obligații de plată. Astfel, „nu este exclus ca în momentul reluării procedurii administrativ-jurisdicționale, executarea creanței să fie împlinită anterior, ceea ce face ca acțiunea în contencios administrativ să nu aibă decât o finalitate morală, știut fiind faptul că sumele de bani nu se mai întorc societății, eventual vor fi compensate cu obligații viitoare, rulajul lor nu va mai produce profit sau, în cel mai rău caz, declanșează falimentul”.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, „deoarece a suspenda soluționarea contestației atunci când există indiciile săvârșirii unei infracțiuni poate duce la depășirea termenului rezonabil de soluționare a unei cauze. În acest sens sunt relevante și dispozițiile art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă, care arată că suspendarea judecării se poate face atunci când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune, și nu atunci când ar exista anumite indicii de săvârșire a unei infracțiuni, care ar avea

o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, cu următoarea motivare:

„— articolul menționat, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, nu impune termene de soluționare, ci face referire la termene rezonabile, înțelegând prin aceasta că se reclamă o soluționare grabnică a cauzei;

— reclamanta aduce obiecții art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, fără a se referi și la art. (1¹) introdus prin Legea nr. 506/2001, de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001, potrivit căruia *„Decizia de suspendare poate fi atacată la instanța de contencios administrativ competentă. Judecata se face în regim de urgență, cu participarea reprezentantului Ministerului Public. Soluția instanței este definitivă și irevocabilă”*.

În acest fel, de la caz la caz, în funcție de indiciile săvârșirii unei infracțiuni și la cererea îndreptățită, instanța, luând în considerare și prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, poate dispune, în regim de urgență, prin hotărâre irevocabilă, revocarea măsurii suspendării, aspect ce este în concordanță cu cerința soluționării într-un termen rezonabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13 din 26 iunie 2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 6 februarie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 506 din 4 octombrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 16 octombrie 2001.

Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001: *„(1) Organul de soluționare a contestației prevăzut la art. 5 poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când există indiciile săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în*

procedura administrativă reglementată de prezenta ordonanță de urgență.

(2) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea, în condițiile legii“.

Legea nr. 506 din 4 octombrie 2001, prin care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 a fost aprobată cu modificări și completări, a introdus la art. 10 al ordonanței, după alin. (1), alin. (1¹) având următorul cuprins: *„Decizia de suspendare poate fi atacată la instanța de contencios administrativ competentă. Judecata se face în regim de urgență, cu participarea reprezentantului Ministerului Public. Soluția instanței este definitivă și irevocabilă“.*

În motivarea excepției de neconstituționalitate a fost invocată încălcarea dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (2) și ale art. 20 alin. (2) din Constituție, al căror conținut este următorul:

— Art. 11: *„(1) Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.*

(2) Tratatelor ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.“ ;

— Art. 20 alin. (2): *„Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.“*

Se arată, totodată, că prevederile legale criticate sunt contrare dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora: *„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în*

împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 a instituit o procedură administrativ-jurisdicțională de soluționare a contestațiilor depuse de plătitori, cu privire la stabilirea obligațiilor bugetare prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice. Potrivit art. 10 alin. (1) din ordonanță, organul de soluționare poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când există indiciile săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă reglementată de prezenta ordonanță de urgență.

Aceste prevederi legale au fost completate prin Legea nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001, în sensul că la art. 10, după alineatul (1), s-a introdus alineatul (1¹) care permite accesul la justiție al persoanelor nemulțumite de decizia de suspendare. În felul acesta au fost aduse la îndeplinire exigențele prevăzute la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, inclusiv soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Pe de altă parte, Curtea constată că prevederile legale criticate sunt constituționale în condițiile în care obligația de plată a impozitelor și taxelor prevăzute de lege constituie o îndatorire fundamentală, stabilită prin art. 53 alin. (1) din Constituție, astfel că executarea acestei obligații în intervalul în care se soluționează contestația introdusă de plătitor nu poate fi caracterizată ca o încălcare a drepturilor acestuia.

Cu privire la dispozițiile art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 90 din 19 martie 2002, respingând excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții. Această soluție, precum și considerentele pe care se întemeiază sunt valabile și cu privire la excepția ridicată în cauza de față, neexistând elemente noi care să determine o schimbare a jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, aprobată și modificată prin Legea nr. 506/2001, excepție ridicată de Societatea Comercială „Arkass Impex“ — S.R.L. din Reghin în Dosarul nr. 1.388/2001 al Curții de Apel Târgu-Mureș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 mai 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 167

din 6 iunie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Tanifidis Băncuță în Dosarul nr. 758/2002 al Curții de Apel Pitești — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că asupra constituționalității dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 179/2001 și prin Decizia nr. 180/2001, statuând că aceste dispoziții sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 758/2002, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Tanifidis Băncuță în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală sunt contrare prevederilor art. 21 și 128 din Constituție, lezându-se dreptul inculpatului de a folosi căile de atac și de a avea acces liber la justiție. Aceste dispoziții sunt considerate neconstituționale, deoarece nu prevăd posibilitatea atacării cu recurs separat a încheierii prin care instanța a respins cererea de revocare a măsurii arestării preventive a inculpatului.

Exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală** arată că dispozițiile art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor constituționale, deoarece încheierea poate fi atacată cu recurs o dată cu hotărârea prin care se dispune asupra fondului cauzei. Pe de altă parte, pe tot parcursul procesului penal, dacă survin împrejurări noi, inculpatul poate formula o nouă cerere de revocare a măsurii arestării preventive, care urmează să fie soluționată în raport cu acele împrejurări. Se apreciază că nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 128 din Constituție, deoarece dreptul de folosire a căilor de atac se realizează numai în condițiile legii, fără discriminări. Instanța invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 649 din 16 decembrie

1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 19 februarie 1998.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în cauză.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală, în raport cu prevederile art. 21 și 128 din Constituție, este neîntemeiată. Se apreciază că încheierea dată în primă instanță, prin care se respinge cererea de revocare a măsurii arestării preventive, deși nu poate fi atacată separat cu recurs, poate fi atacată totuși o dată cu fondul, atât de inculpat, cât și de procuror. Mai mult, inculpatul poate cere din nou revocarea măsurii, dacă socotește că nu mai există vreun temei care să justifice menținerea măsurii arestării preventive. Pe de altă parte, competența stabilirii căilor de atac aparține în exclusivitate legiuitorului, astfel încât nu poate fi reținută susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 128 din Constituție. Prin art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală legiuitorul reglementează modul de exercitare a căilor de atac, în concordanță cu prevederile constituționale, stabilind că încheierile prin care se respinge cererea de revocare a măsurii arestării preventive nu pot fi atacate decât o dată cu fondul.

Guvernul invocă, în susținerea punctului său de vedere, jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 649 din 16 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 19 februarie 1998, și Decizia nr. 38 din 26 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 13 mai 1998.

Președinții Camerei Deputaților și Senatului nu au trimis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*Încheierea dată în primă instanță prin care se dispune luarea, revocarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri preventive poate fi atacată separat cu recurs, de procuror sau de inculpat. [...]*”

Dispozițiile constituționale invocate de autorii excepției ca fiind încălcate sunt următoarele:

— Art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.”;

— Art. 28: „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că prevederile art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală nu contravin art. 21 și 128 din Constituție.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției referitoare la îngreunarea prin art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală a accesului liber la justiție, prevăzut la art. 21 din Constituție, Curtea reține că această critică este lipsită de temei, deoarece art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală reglementează tocmai calea de atac a recursului împotriva încheierii prin care instanța de judecată a dispus luarea, revocarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri preventive. Or, aceste dispoziții nu pot fi considerate neconstituționale, deoarece nu îngreunesc, ci permit accesul liber la justiție.

Curtea nu poate reține nici critica privind încălcarea prevederilor art. 128 din Constituție, care reglementează folosirea căilor de atac, întrucât acest drept fundamental se realizează în condițiile legii, iar restrângerea prin lege a căilor de atac este constituțională, nefiind contrară

dispozițiilor art. 128 din Constituție. Prin urmare, este în competența exclusivă a legiuitorului de a stabili care sunt căile de atac și în ce condiții pot fi exercitate. Faptul că încheierea prin care se respinge cererea de revocare a măsurii arestării preventive nu poate fi atacată separat cu recurs se explică, pe de o parte, prin necesitatea de a evita o prelungire abuzivă a procesului, iar pe de altă parte, prin faptul că respectiva încheiere poate fi atacată cu recurs o dată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei.

Curtea constată că soluția adoptată de legiuitor prin dispoziția legală criticată îmbină interesul general al desfășurării normale a procesului penal cu drepturile inculpatului și este în concordanță cu dispozițiile și principiile Constituției.

De altfel, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală, dintre care menționăm Decizia nr. 288 din 1 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 16 ianuarie 2002, deciziile nr. 179 și 180 din 14 iunie 2001, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 23 august 2001, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală fiind respinsă ca neîntemeiată. Soluția adoptată în aceste decizii, precum și considerentele pe care se întemeiază sunt valabile și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Tanifidis Băncuță în Dosarul nr. 758/2002 al Curții de Apel Pitești — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iunie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 169

din 11 mai 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 292 din Codul de procedură civilă și ale art. 25 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 292 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghe Dobrinioiu și Laurențiu Dobrinioiu în Dosarul nr. 5.083/2001 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspund: Ion Dobrinioiu, Ștefan Dobrinioiu, Silvia Elena Dobrinioiu, Paul Dobrinioiu și Antoaneta Silvia Andrei, lipsind autorii excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, părțile prezente solicită respingerea excepției și constatarea că dispozițiile art. 292 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public, considerând că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 21, 24 și 49 din Constituție, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. De asemenea, solicită respingerea, ca fiind inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, având în vedere că, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, o excepție de neconstituționalitate nu poate fi invocată direct în fața Curții, aceasta putând fi sesizată cu o asemenea excepție numai de către instanța de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 decembrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 5.083/2001, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 292 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Gheorghe Dobrinou și Laurențiu Dobrinou.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 292 din Codul de procedură civilă încalcă prevederile art. 21 din Legea fundamentală, deoarece „prin limitarea motivelor, mijloacelor de apărare și dovezilor doar la cele invocate la prima instanță sau arătate în motivarea apelului sau în întâmpinare, liberul acces la justiție devine o formulă lipsită, în parte, de conținutul care i-ar asigura deplina utilitate, deturnându-l de la scopul principal pentru care a fost enunțat și înscris în Constituție, acela de a reprezenta un garant al drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale omului“. De asemenea, se apreciază că prevederile legale criticate încalcă atât dispozițiile constituționale ale art. 24 alin. (1) din Constituție, privind garantarea dreptului la apărare, cât și pe cele ale art. 49, referitoare la condițiile în care este permisă restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În ceea ce privește neconstituționalitatea art. 292 din Codul de procedură civilă, prin raportare la art. 21 din Constituție, se arată că „dreptul fiecărei persoane de a se adresa instanței de judecată în vederea apărării drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime nu este încălcat, prin interdicția de a se administra probe noi în apel, dacă ele nu au fost arătate în motivarea apelului sau în întâmpinare“. De asemenea, se consideră că nu poate fi susținută nici încălcarea art. 24 alin. (1) din Legea fundamentală, deoarece „dreptul constituțional la apărare este respectat în toate fazele procesului, inclusiv în faza apelului, când instanța poate dispune administrarea de noi probe, dacă acest lucru reiese ca necesar în urma dezbaterilor“. În sfârșit, se apreciază că nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 49 din Constituție, întrucât textul criticat „nu are ca finalitate restrângerea vreunui drept sau a vreunei libertăți“.

Guvernul apreciază criticile de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiate, având în vedere că „procedura de soluționare a apelului, ca și procedura de judecată în întregul ei, se întemeiază pe dispozițiile art. 125 alin. (3) din

Constituție, care prevăd în mod expres că reglementarea competenței și a procedurii de judecată se face prin lege, dând astfel libertate legiuitorului ordinar să statueze în aceste domenii“.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 292 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 2 octombrie 2000.

De asemenea, prin petiția depusă la dosarul Curții Constituționale la data de 27 mai 2002 autorii excepției au invocat și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, republicată.

I. Prevederile art. 292 din Codul de procedură civilă au următorul conținut: „*Părțile nu se vor putea folosi înaintea instanței de apel de alte motive, mijloace de apărare și dovezi decât de cele invocate la prima instanță sau arătate în motivarea apelului ori în întâmpinare. Instanța de apel poate încuviința și administrarea probelor a căror necesitate rezultă din dezbateri.*“

În cazul în care apelul nu se motivează ori motivarea apelului sau întâmpinarea nu cuprinde motive, mijloace de apărare sau dovezi noi, instanța de apel se va pronunța, în fond, numai pe baza celor invocate la prima instanță.“

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate aceste dispoziții legale contravin prevederilor constituționale ale art. 21, privind accesul liber la justiție, ale art. 24 alin. (1), referitoare la garantarea dreptului la apărare, și ale art. 49, privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că limitarea instituită de legiuitor, prin dispozițiile art. 292 alin. 1 din Codul de procedură civilă, cu privire la motivele, mijloacele de apărare și dovezile pe care părțile le pot utiliza înaintea instanței de apel, exclusiv la cele invocate la prima instanță sau arătate în motivarea apelului, nu contravine prevederilor art. 21 din Legea fundamentală, deoarece, ca orice alt drept, și accesul liber la justiție poate fi exercitat doar în anumite limite rezonabile, în așa fel încât prin valorificarea lui să nu se aducă atingere drepturilor altor titulari, în aceeași măsură ocrotite prin lege. În absența acestei limitări s-ar oferi câmp liber arbitrariului și abuzului în exercitarea dreptului, dându-se posibilitatea reiterării, în scop exclusiv șicanatoriu, a unor cereri lipsite de relevanță pentru soluționarea cauzei, de natură să ducă la prelungirea nejustificată a duratei procesului. Că, într-adevăr, aceasta a fost finalitatea avută în vedere de legiuitor prin instituirea limitării menționate, rezultă și din faptul că același text dă posibilitatea instanței de apel să încuviințeze administrarea probelor a căror necesitate rezultă din dezbateri, prerogativă de natură a-i asigura deplinul control al derulării procesului și finalizării

sale legale și temeinice, cu luarea în considerare și a imperativului celerității.

În ceea ce privește reglementarea cuprinsă în alin. 2 al art. 292 din Codul de procedură civilă, aceasta nu face decât să sancționeze lipsa de diligență a părții care nu și-a motivat apelul sau a făcut-o necorespunzător ori incomplet. Într-o atare situație, instanțele obișnuiau să anuleze apelul ca netimbrat, ignorând caracterul său devolutiv, motiv pentru care legiuitorul a consacrat *in terminis* obligația instanței de apel, în situația în care apelul este nemotivat sau nu cuprinde motive, mijloace de apărare sau dovezi noi, să se pronunțe, totuși, în fond, pe baza celor invocate la prima instanță. Această nouă prevedere constituie o garanție suplimentară, pe linia asigurării unei valorificări plene a dreptului consacrat de art. 21 din Constituție, demonstrând astfel lipsa de temeinicie a criticii de neconstituționalitate sub acest aspect.

Curtea nu poate reține neconstituționalitatea textului de lege criticat nici în raport cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea fundamentală, deoarece exigențele instituite de legiuitor nu fac decât să asigure un cadru optim derulării procesului, fără a se aduce atingere dreptului la apărare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

1. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 292 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghe Dobrinoiu și Laurențiu Dobrinoiu în Dosarul nr. 5.083/2001 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 mai 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro